

Sygnatura akt II W 991/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 października 2020 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jarosław Staszekiewicz

Protokolant: Karolina Pałka

przy udziale przedstawiciela Komendy Miejskiej Policji w J. – G. T.

po rozpoznaniu na rozprawie 20 X 2020 roku sprawy

J. P.,

syna W. i M. z d. N.,

urodzonego (...) w J.,

obwinionego o to, że:

1. w dniu 1 lipca 2020 roku, około godziny 11:50 w J. ul. (...) na terenie sklepu (...) dokonał kradzieży alkoholu na kwotę 54,99 zł na szkodę (...) S.A. w K.,

tj. o czyn z art. 119 § 1 k.w.

2. w dniu 1 lipca 2020 roku, około godziny 11:50 w J. ul. (...) na terenie sklepu (...), chcąc wywołać niepotrzebną czynność fałszywą informacją, powiadomił pogotowie ratunkowe o zakażeniu się (...)19 czym wprowadził w błąd organ zdrowia,

tj. o czyn z art. 66 § 1 pkt 1 k.w.

3. w dniu 1 lipca 2020 roku, około godziny 11:50 w J. ul. (...) na terenie sklepu (...), nie stosował się do obowiązku zakrywania ust i nosa w miejscu ogólnodostępnym,

tj. o czyn z art. 54 k.w.

I. uznaje obwinionego J. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie 1 części wstępnej oraz tego, że 1 lipca 2020 roku w J. wprowadził w błąd organ ochrony zdrowia – ratowników medycznych – co do tego, że jest chory na (...)19, chcąc wywołać niepotrzebną czynność – przybycie jednostki pogotowia ratunkowego i badanie, to jest występów z art. 119 § 1 k.w. i z art. 66 § 1 pkt 1 k.w. i za to, na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w., wymierza mu łącznie karę 5 (pięciu) dni aresztu;

II. uniewinnia obwinionego J. P. od popełnienia czynu opisanego w punkcie 3 części wstępnej;

III. zwalnia obwinionego od zapłaty przypadających od niego kosztów sądowych.

Sygnatura akt II W 991/20

UZASADNIENIE

W związku z tym, że wniosek o uzasadnienie złożono wyłącznie co do czynu, opisanego w punkcie 3 wniosku o ukaranie, zakres uzasadnienia, zgodnie z art. 423 § 1 1a k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.s.w. ograniczono do tego zachowania obwinionego.

J. P. przebywający 1 lipca 2020 roku około 11:50 w sklepie (...) przy ulicy (...) w J., nie miał zakrytych ust, ani nosa.

(dowód: notatka urzędowa z k. 5,

zeznania P. J. z k. 11-13)

Ustalenia faktyczne w sprawie oparto na dowodach z zeznań świadka i sporządzonej przez niego notatki urzędowej. Spójnie przedstawiały one istotne dla sprawy okoliczności, brak było dowodów przeciwnych.

Obwinionemu zarzucono popełnienie wykroczenia z art. 54 k.w. Jego zachowanie miało podlegać na niezakrywaniu ust i nosa w miejscu publicznym. Obowiązek takiego postępowania miał wynikać z § 19 ust. 1 pkt 2 lit d rozporządzenia Rady Ministrów z 19 VI 2020 roku w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii. Wspomniane rozporządzenie, co wynika z jego części wstępnej, miało być wydane na podstawie art. 46a i art. 46b pkt 1-6 i 8-12 ustawy z 5 XII 2008 roku o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

Wspomniany art. 54 k.w. grozi karą za zachowania polegające na wykraczaniu przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym o zachowaniu się w miejscach publicznych. Aby zatem wypełnić znamiona z tego przepisu konieczne jest naruszenie przepisu porządkowego o zachowaniu się w miejscach publicznych oraz to, by przepis ten był wydany z upoważnienia ustawy. W niniejszej sprawie pozornie mamy do czynienia z takim przypadkiem – z pewnością rozporządzenie Rady Ministrów jest przepisem. Decydując o ograniczeniach, nakazach i zakazach zawierało ono bez wątpienia przepisy porządkowe dotyczące również zachowania w miejscach publicznych. W powoływanym wstępie rozporządzenie zdaje się wskazywać, że ma upoważnienie ustawowe.

Aby jednak ustalić, czy takie upoważnienie rzeczywiście zostało udzielone Radzie Ministrów, należy sięgnąć do wyliczonych w rozporządzeniu przepisów ustawy z 5 XII 2008 roku.

Art. 46a tej ustawy zawiera umocowanie do wydania rozporządzenia stanowiąc, że w przypadku wystąpienia stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego o charakterze i w rozmiarach przekraczających możliwości działania właściwych organów administracji rządowej i organów jednostek samorządu terytorialnego, Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, na podstawie danych przekazanych przez ministra właściwego do spraw zdrowia, ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw administracji publicznej, Głównego Inspektora Sanitarnego oraz wojewodów: 1) zagrożony obszar wraz ze wskazaniem rodzaju strefy, na którym wystąpił stan epidemii lub stan zagrożenia epidemicznego, 2) rodzaj stosowanych rozwiązań – w zakresie określonym w art. 46b. Z przepisu tego wynika zatem, że Rada Ministrów może wydać taki akt prawny w razie stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego. Określa w nim obszar jego obowiązywania oraz zakres rozwiązań. Omawiany przepis nie zawiera więc żadnego szczegółowego umocowania, co do treści rozporządzenia, ma ono wynikać z art. 46b.

Stanowi on, że w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 46a, można ustanowić: 1) ograniczenia, obowiązki i nakazy, o których mowa w art. 46 ust. 4; 2) czasowe ograniczenie określonych zakresów działalności przedsiębiorców; 3) czasową reglamentację zaopatrzenia w określonego rodzaju artykuły; 4) obowiązek poddania się badaniom lekarskim oraz stosowaniu innych środków profilaktycznych i zabiegów przez osoby chore i podejrzane o zachorowanie; 5) obowiązek poddania się kwarantannie; 6) miejsce kwarantanny; 8) czasowe ograniczenie korzystania z lokali lub terenów oraz obowiązek ich zabezpieczenia; 9) nakaz ewakuacji w ustalonym czasie z określonych miejsc, terenów i obiektów; 10) nakaz lub zakaz przebywania w określonych miejscach i obiektach oraz na określonych obszarach; 11) zakaz opuszczania strefy zero przez osoby chore i podejrzane o zachorowanie; 12) nakaz określonego sposobu

przemieszczania się. Związek z obowiązkiem zakrywania twarzy można dostrzec w punktach 4 i 12 zacytowanego przepisu.

Jednak analiza tych dwóch przypadków wykazuje, że nie upoważniają do ustanowienia nakazu zasłaniania twarzy w miejscach publicznych ludziom zdrowym, nie podejrzanym o zachorowanie. Punkt 4 przepisu ogranicza możliwość nałożenia zobowiązania do stosowania środków profilaktycznych (do takich należy zakrywanie ust i nosa) tylko do osób chorych i podejrzanych o zachorowanie. Nie dotyczy to osób zdrowych, nie podejrzewanych o zachorowanie. Zobowiązanie do zasłaniania ust i nosa z pewnością nie mieści się w zakresie „nakazu określonego sposobu przemieszczania się”. Nie dotyczy bowiem wcale reguł ruchu w miejscach publicznych – używania konkretnych środków transportu, czy też stosowania określonych zasad przemieszczania się – a odnosi się do innych aspektów zachowania w miejscach dostępnych dla ogółu. Nadto, gdy uznać obowiązek zasłaniania twarzy za środek profilaktyczny, z pewnością możliwość jego stosowania opisuje wyłącznie omawiany wcześniej punkt 4 art. 46b ustawy. W innym wypadku należałoby przyjąć, że prawodawca najpierw ograniczył możliwość sięgania po takie zobowiązanie w punkcie 4, a potem ustanowił dla niego szersze limity w innym przepisie (pkt 12), chcąc regulować rozwiązania co do sposobu przemieszczania się.

Powyższe wnioski wspiera przywołanie zmian dokonanych w art. 46b ustawy, obowiązujących od 29 XI 2020 roku. Wprowadzono do tego przepisu pkt 13, który zawiera upoważnienie do wydania w drodze rozporządzenia „nakazu zakrywania ust i nosa, w określonych okolicznościach, miejscach i obiektach oraz na określonych obszarach, wraz ze sposobem realizacji tego nakazu”. Skoro takiego umocowania nie zawierała wcześniejsza wersja ustawy, to trzeba przyjąć, że wówczas rozporządzenie Rady Ministrów takiego nakazu wprowadzić nie mogło.

Przytoczona analiza wskazuje, że w chwili czynu obwinionego wspomniany obowiązek zasłaniania ust i nosa w miejscach publicznych – sklepach, wynikający z rozporządzenia Rady Ministrów, nie znajdował oparcia w ustawie, nie był więc przepisem wydanym z jej upoważnienia. Przypomnieć należy, że naruszenie tylko takich przepisów podlega karze na podstawie art. 54 k.w. Skoro więc obwiniony wykroczył przeciwko nakazowi, który podobnego upoważnienia nie posiadał, to nie wypełnił swoim działaniem znamion z przepisu wskazanego we wniosku o ukaranie. Jego zachowanie nie stanowiło również żadnego innego czynu zabronionego. Musiało to skutkować, w myśl art. 62 § 3 k.p.s.w., uniewinnieniem go od popełnienia czynu, opisanego w punkcie 3 zarzutów.